

De tijd en de eeuwigheid.

<https://hdl.handle.net/1874/355381>

gic

DE TIJD

16

EN

DE EEUWIGHEID.

Te ROTTERDAM,
bij M. WIJT & ZONEN,
1833.

[33]

1875

's Menschen aanwezen bestaat in twee, van elkander zeer verschillende, toestanden. Het tegenwoordige en het toekomstige leven. Gewigtige waarheid, aan welke te weinig gedacht wordt. De tijd is als een naauwe brug, over welken wij allen met den meesten spoed gaan, om tot de eeuwigheid te geraken. Van den oever des levens af ontdekken wij door de wolken heen den onmetelijken oceaan des eeuwigen levens. Welhaast zullen wij allen er instorten; wij allen zullen er eens onherroepelijk toe geroepen worden. De wijste der Heidenen gevoelden zich door de rede en de stem hunnes gewetens gedrongen, om aan de andere zijde des grafs een stand van geluk of van rampzaligheid te verwachten. Dit denkbeeld is diep in onze natuur geworteld, 's menschen geest deinst met schrik terug op de gedachte, dat dezelve zoude kunnen vernietigd worden.

De Goddelijke Openbaring regtvaardigt en bevestigt dit aangeboren gevoel der natuur. *« Jezus Christus heeft het leven en de onverderfelijkheid aan het licht gebracht door het Evangelie. (2 Tim.*

I: 10.) De Heilige Schrift verzekert ons stellig, dat wij ons op deze aarde slechts in eene staat van beproeving bevinden; dat ieder mensch welhaast in de verblijfplaats van eeuwige vrede of van eeuwige ellende zal ingaan; en dat ons lot voor de eeuwigheid beslist zal zijn naar dat wij zullen hebben geloofd of niet zullen hebben geloofd het getuigenis, hetwelk God van Zijnen Zoon heeft gegeven.

Lezer! ziedaar een belangrijk en plechtig onderwerp! Mogt de overweging van hetzelfde dienen, om uw geweten wakker te maken en u te brengen tot een ernstig onderzoek van uw hart!

Bedenk, en vergelijk met elkander, uwe tijdelijke en eeuwige belangen. God heeft u het verstand gegeven, opdat gij tot de verst-afgelegene gevolgen de middelen zoudt kunnen onderzoeken, welke u tot gelukzaligheid leiden. Zoudt gij niet een klein erfgoed, hetwelk u voor altijd geschonken werd, verkiezen boven een ander veel grooter, hetwelk gij slechts eenige jaren lang zoudt kunnen bezitten? Zoudt gij niet een kortstondig vermaak weigeren, bij aldien gij vooraf zeker waart, dat hetzelfde later, gedurende maanden en jaren, u de vreeselijkste schade moet veroorzaken! Welnu, dezelfde redenen, welke u in uwe keuze aldus bestieren, moesten u de belangen der eeuwigheid meer dan die van den tijd doen hoogschatten. De bezigheden en de vermaken dezes levens zijn intusschen welligt uwe eenige bedrijven; de goederen der wereld nemen

al uwe gedachten in, houden uwe driften in beweging en vervullen u met zorg. En waarom zoo vele vermoeijenissen en angsten? Stel voor een oogenblik dat gij uw oogmerk kunt bereiken, waartoe zullen u uwe schatten, uwe eeretitels dienen, wanneer gij u zult blootgesteld zien aan de straffen des Almagtigen? Zullen die dingen de ziekten en kwalen des ligchaams van u kunnen afweren? Neen, zij kunnen het ligchaam hetwelk vergaat, niet staande houden, veel minder nog de benauwdheden verminderen van een hart, door droefheid ter neer geslagen, of door wroegingen verscheurd. Hoe gering en ijdel schijnen de aangelegenheden van den tijd, wanneer men dezelve met de gewigtige belangen der eeuwigheid vergelijkt!

Men is verplicht toe te stemmen, dat men, de zekerheid en nabijheid der toekomende wereld erkennende, en intusschen levende als of het graf de eindpaal onzes aanwezens ware, zich aan de grootste tegenstrijdigheid schuldig maakt. Onderzoek de zaak eens van nabij en onpartijdiglijk. Wat zoudt gij denken van een' koopman, die al zijnen tijd en al zijne zorgen zoude besteden aan het maken van een boschje in zijnen hof, en die zich geheel onverschillig zoude betoonen over het lot van een schip, hetwelk al zijn vermogen bevattende; of van een' winkelier, die gerust zoude voortgaan met zich aan te kleden, nadat men hem was komen zeggen, dat zijn

pakhuis, gevaar liep door eenen hevigen brand verteerd te worden. Zoudt gij zoodanig gedrag niet beschouwen als een bewijs van onnoozelheid, of van dwaasheid? En is het dan ook niet de uiterste dwaasheid al uwe gedachten tot de ijdelheden van dit kortstondige leven te bepalen, terwijl gij de groote belangen van uwen toekomstenden en eeuwigen stand vergeet, althans verwaarloost!

Het is mogelijk dat gij belijdt geloof aan de Heilige Schrift te geven; maar uw leven weder spreekt openlijk uwe woorden. De waarheden, de geboden, de waarschuwingen en de bedreigingen, welke de Bijbel behelst, zijn strijdig met de levenswijze, die gij volgt: men zondigt alzoo niet tegen de liefde, als men verklaart, dat gij onder een bedriegelijk masker een ongelooovige zijt. De tegenstrijdigheid, van welke ik spreek, openbaart zich vooral bij de aannadering van den dood. Treffend zijn die woorden welke de beroemde *Gellert* ontboezemde, nadat hij van eene gevaarlijke ziekte was hersteld: « Hoe plegtig is de eerste schrede naar de eeuwigheid! Welk een onderscheid is er in de denkbeelden, welke wij van den dood koesteren, zoo lang wij gezond leven, en die welke bij ons opkomen aan den oever des grafs! Waar is de held, die op dit verschrikkelijk oogenblik niet heeft, bijaldien de Godsdienst niet als een engel des hemels hem bijkome, om hem te versterken!"

Zij die hunne gedachten en verwachtingen tot deze wereld bepalen, kunnen niet dan *ongelukkig* zijn. De voorwerpen hunner begeerten en werkzaamheden stemmen niet overéén met de vermoogens en de behoeften van hunne natuur. *Domitianus* zich bezig houdende met vliegen te vangen en te dooden, terwijl hij had behooren te denken aan het bestuur des Romeinschen rijks, was even ongelukkig voor zich zelve, als hij verachtelijk was in de oogen zijner onderdanen. Zij die hunne tijd slijten met bezigheden en vermaken, welke hun hart niet kunnen bevredigen, kennen zij beter de ware genoegens en de waardigheid des menschen? Te midden van hunne bedrijvigheid en vreugde, gevoelen zij een droevig ledig. Zij zijn niet gelukkig, dan wanneer zij er in slagen zich zelve en hun toekomstig lot te vergeten. Maar dit is hun niet altijd mogelijk, en de taak valt hen zelden ligt. De verklaringen van God klinken hun dikwijls in de ooren; de voorhoeden van den laatsten vijand komen hen te gemoet; de schrikken des oordeels stellen zich voor hunne oogen.

Hoe zich te houden tegen het droevig gevoel, hetwelk deze gedachten natuurlijk verwekken? Zullen de ijdele redenen der losbandigen: *Laat ons eten, laat ons drinken: want morgen sterven wij.* (Jes. XXII: 13.) er hen van bevrijden? Neen, want de vermaken der zonde houden op te bekoren, als men denkt, dat zij gaan eindigen.

Zal het Scepticisme (de twijfelzucht) de vreeze verbannen, pogende het geloof aaneen toekomstig leven te verwoesten? Dit is een rampzalig middel, hetwelk slechts dient, om de angsten, welke hetzelfde moest verligten, nog grooter te doen worden. « Ik heb eene Godvruchtige moeder gehad, » zeide een vermaarde schrijver, « en ik heb mij nooit geheel kunnen ontdoen van de geloofsbegrippen, welke zij mij had ingescherpt. Ik gaf voor een ongeloofige te zijn; maar het gelukte mij beter zoodanig in gezelschap te zijn, dan wanneer ik mij alleen bevond. Ik gevoelde mij *ongelukkig*, zoodra ik mij in de eenzaamheid aan mijne eigene gedachten overgaf. » Een wereldsch en zondig leven kan niet meerder, dan een stelsel van twijfelarij, rust aan eene beroerde ziel geven. Naar mate de tooneelen van dezen tijd voor onze oogen verdwijnen, vertoonen zich de tooneelen der eeuwigheid in hunne ware en ontzag-inboezemende gedaante. Hoe beklagenswaardig is dan het lot dergenen, welker deel alleen is in dit leven, dat als eene schaduwe voorbijgaat! Lezer! welke is uwe hoop? Is zij eene plant van aardschen oorsprong, welke groeit in eene, onder den vloek des Almagtigen liggende, landstreek? In dit geval kan zij slechts een' korten tijd duren, en zal zij in één oogenblik verwelken.

Het eenige middel, om den tijd waarlijk *gelukkig* te maken, is zich voor eene heerlijke eeu-

wigheid voor te bereiden. Maar hoe zich er wel toe voor te bereiden? Een te groot aantal menschen dringt zich op, dat niets gemakkelijker is, dan om in den Hemel te komen. Zij weten niet, dat zij als zondaren schuldig zijn voor God; zij kennen de reinheid en de volmaaktheid zijner Wet niet, en steunen op een bedriegelijk denkbeeld van hunne eigene gerechtigheid. Indien zij het uitwendige der Godsdienst waarnemen, indien zij een zeker getal gebeden opzeggen en somtijds het Avondmaal des Heeren vieren, meenen zij, dat hun geluk voor de eeuwigheid zeker is. Maar zoodra wij de Heilige Schrift raadplegen, bemerken wij, dat er iets meer, dan dit alles noodig is, om ons voor eene eeuwige gelukzaligheid voor te bereiden. Daarin leeren wij, dat alleen zij, die vrijgesproken worden, omdat zij aan de verzoening en de gerechtigheid van Christus gelooven, in het Koninkrijk der hemelen zullen kunnen ingaan.

De onkunde en de dwaasheid alleen kunnen een' mensch doen denken, dat hij de vergeving zijner zonden en het eeuwige leven door zijne werken zal erlangen. Wie kan door zijne gehoorzaamheid volbrengen hetgene de Goddelijke gerechtigheid van ons vordert! Wie kan door de tranen des berouws, of door de daden van liefde de lange lijst zijner zonden uitwischen? De Schrift leert ons, dat *niemand uit de werken der Wet zal geregtvaardigd worden voor God.*

(Rom. III: 20). Maar er is ons in het Evangelie een middel geopenbaard, door hetwelk de grootste der zondaren vergeving om niet kan erlangen, *naar geest en gemoed vernieuwd worden*, (Efez. IV: 23) en *eenen vrede* genieten, *die alle verstand te boven gaat*. (Filip. IV: 7). Verlangt gij dit middel te kennen? Zie hier hetzelfde! Geloof met uw gansche hart in Jezus Christus, verlaat u geheel op de belofte der zaligheid door zijne verdiensten, voorspraak en genade. Jezus Christus is alle degene, die in Hem gelooven, *geworden tot wijsheid, regtvaardigheid, heiligmaking en verlossing*. (1 Kor. I: 30). Maar wacht u, u niet te vrede te stellen met eene oppervlakkige kennis, welke haren zetel slechts in het hoofd heeft. Velen spreken met vertrouwen van Jezus Christus en zijne verdiensten, die intusschen zijne geboden niet gehoorzamen, en zijn voorbeeld niet navolgen. Jezus Christus zelf zeide tot lieden van deze soort: « *Wat noemt gij mij, Heere, Heere! en doet niet hetgeen ik zeg?* » (Luk. VI: 46). En de Apostel Paulus verklaart op de stelligste wijze, dat, *indien iemand den geest van Christus niet heeft, hij hem niet toekomt*. (Rom. VIII: 9). Gij zult voorzeker niet tot het sterven bereid zijn, dan wanneer gij met God door den Verlosser zult verzoend zijn, en gij in uw binnenste de werking en het getuigenis van den Heiligen Geest zult gevoeld hebben. Het geloof, dat

regtvaardigt, is een beginsel, hetwelk altijd heiligheid voortbrengt. Hetzelve roert en verandert het hart, en verspreidt zijnen invloed over het gansche leven en de gedragingen van hem, die hetzelve bezit. In den Bijbel wordt ons gesproken van *een huis, niet met handen gemaakt, maar eeuwig in de hemelen*, (2 Kor. V: 1) waar Jezus voor zijne leerlingen woningen heeft bereid; en er is ook gezegd, dat *onze aardsche woning in dezen tabernakel zal verbroken worden, opdat het sterfelijke verslonden worde door het leven*. (V: 4) En alzoo zegt ons de Apostel Paulus: *Die ons nu tot ditzelve bereid heeft, is God, die ons ook het onderpand des Geestes gegeven heeft*. (V: 5). Al degenen, die deze verandering ondervonden en dit onderpand ontvangen hebben, zullen gewis de erfenis der eeuwige heerlijkheid bezitten.

Maar van waar komt het, dat zoo vele menschen hier op aarde leven, als of zij er altijd moesten blijven? Gelooven zij misschien, dat zij van de noodzakelijkheid om te sterven bevrijd zullen zijn? Gelooven zij, dat zij als de beesten sterven zullen, en dat zij de bewustheid hunnes aanwezigens zullen verliezen, wanneer zij sterven? Neen; zij zouden het zeer kwalijk nemen, indien men hen onder de ongeloovigen of de godloochenaars wilde rangschikken; en intusschen bepalen zich al hunne gedachten en genegenheden tot de goederen en vermaken dezer aarde. Hoe

verwonderlijk is het, dat menschen zoo vlak strijdig met hunne overtuiging kunnen handelen! Zelfs dan wanneer een toekomend en eeuwig leven slechts waarschijnlijk ware, moest hetzelfde al de vermogens van onzen geest bezig houden: maar hetzelfde is meer dan waarschijnlijk, hetzelfde is zeker. Gij, die nu deze regels leest, zijt gij niet één van degenen, die deze groote waarheid erkent; en intusschen denkt gij er misschien maar zelden aan; en als dit denkbeeld u voor den geest komt, maakt het geen indruk op u, roert het uw hart niet? Waarom handelt gij dus tegen uwe overtuiging? Is dit raadsel van ongerijmdheid en dwaasheid niet optelossen? Voorzeker ja. Gij geeft u gewilliglijk aan de onverschilligheid over; hetgene gij niet durft loochenen, hetgene gij gevoelt te moeten geloven, zoekt gij te vergeten; gij hoort liever naar de verkeerde ingevingen uwer neigingen en driften, dan naar de stem der Rede en des Gewetens. Hoe lang zult gij u door de ijdelheden en begoochelingen der wereld, die uwe ziel bederven, laten vervoeren? Als gij eindelijk uit dien langen slaap des doods zult ontwaken, zult gij u dan niet levendig beklagen over het gedrag, hetwelk gij thans leidt? Aldus is het met vele andere menschen gegaan, en zóó zal het u ook gaan. Welk treffend verschil, tusschen hetgene men vóór en ná zijne bekeering denkt! « Het is mij onmogelijk, » zeide zeker mensch, wiens hart

in gevorderden leeftijd door de genade was getroffen, « het is mij onmogelijk de verandering, die in mij gewerkt is, te beschrijven. Het is, alsof eene nieuwe wereld voor mij geopend is. Al de goederen en genoegens dezès levens verzinken als in het niet, wanneer ik dezelve vergelijk met die nieuwe hemelen en die nieuwe aarde, welke ik door het geloof in het verschiet aanschouw. Zij schijnen mij zóó ijdel, zóó benzelachtig, zóó onbeduidend, dat mijne verblinding gedurende die vele jaren, welke ik met het najagen van die aardsche dingen heb doorgebracht, mij nu geheel onverklaarbaar voorkomt.» Maar wat zal het zijn, indien gij voortslaapt tot het oogenblik, waarop de dood u zal aantasten, indien gij door *den Koning der verschrikkingen* wierd wakker gemaakt; indien gij het eerst in de eeuwigheid wierd; indien gij uwe zonden en dwaasheid beleed, wanneer er geen redmiddel, geene hoop meer zijn zal? Verschrikkelijke gedachte! Verloren, voor eeuwig verloren! Dan zal het te laat zijn, om zich te bekeeren; en de vertroostende stem der barmhartigheid zal niet meer tot u komen!

Wij hebben reden te denken, dat er velen zijn, die meenen, dat een naauwgezet godsdienstig leven alle levensgeluk zou verwoesten. Men kan geen denkbeeld, ongerijmder in zich zelve, noch meer strijdig met de waarheid, koesteren. De ware Godsdienst is de rijkste

bron van genoegens; zij is volstrekt noodig, om 's menschen geest te verlichten, te verheffen, te zuiveren en staande te houden. Wij hebben in Jezus Christus eene rots, eene toevlugt, eene onuitputbare bron. Hem zijn wij onze dierbaarste vertroosting en onze heerlijke hoop verschuldigd. Is het niet eene bewezene daadzaak, dat de ware leerlingen van Jezus Christus den dood zien aannaderen met eene kalmte en onverschrokkenheid, welke de ongeloovigen, noch de wereldlingen immer kunnen genieten. Het geloof aan de Heilige Schrift brengt ons tot Jezus Christus; zijne gerechtigheid en genade zijn ons genoeg. De heerlijkheid des eeuwigen levens straalt ons te helderder in de oogen, naarmate de waarheid onzen geest meer verlicht, en de liefde Gods onze harten te meer verwarmt. « De dierbare beloften van het Evangelie, » zegt een ander Christen, « zijn mijne ondersteuning en vertroosting; zij alleen kunnen mij den waren vrede geven in de ure des doods. Ik vrees het sterven niet. Het Evangelie van Jezus Christus verheft mij boven de vreeze van den dood: want ik weet, dat mijn Verlosser leeft. » Een ander Christen, die in zijne laatste levensoogenblikken groote smarten leed, en dezelve met moed en voorbeeldig geduld doorstond, zeide dikwijls: « Heere! hetgene gij wilt, wanneer gij het wilt en gelijk gij het wilt! »

Zijt gij gezind te zeggen: *Mogt ik sterven den*

dood des regtvaardigen, en mogt mijn einde aan het zijne gelijk zijn! Deze begeerte alleen, zelfs dan niet, wanneer gij dezelve dikwijls en vurig zoudt ontboezemen, kan u dit groote voorrecht niet doen deelachtig worden. Gij kunt de kroon niet verkrijgen, zonder het kruis te dragen; noch deel hebben aan den vrede, welken de ware Christenen in de ure des doods smaken, zonder deel te hebben gehad aan het geloof en de heiligheid, welke zij gedurende hun leven beoefend hebben. Och! mogt gij u opgewekt gevoelen, om te zoeken *de erfenis, welke is onverderfelijk, onbevleekt en onverwelkbaar, en welke in den hemel bewaard wordt voor degenen, die in de kracht van God bewaard worden door het geloof, ter verkrijging van de zaligheid, welke gereed is om geopenbaard te worden in den laatsten tijd.* (1 Petr. I: 4, 5).

1. Levensgeschiedenis van Peter Lohbeck, tweede druk, naar het Hoogduitsch,	15 Ct.
2. De Welbestede Stuiver, of de Bijbels der arme Negers, tweede druk; naar het Engelsch.	10 »
3. De Wever uit Welsh, tweede druk; naar het Engelsch.	07½ »
4. De kleine bewoner van het Auvergnésche gebergte; naar het Engelsch.	10 »
5. Arme Sara; of de Indiaansche Vrouw, tweede druk, naar het Engelsch.	07½ »
6. De Jonge Hutbewoonster, derde druk; naar het Engelsch.	22½ »
7. Buitengewone Opwekking onder de kinderen in Elberfeld, tweede druk.	05 »
8. De Iersche Boer, naar het Engelsch.	10 »
9. Elizabeth Cunningham; eene ware Geschiedenis, tweede druk.	20 »
10. Geschiedenis van John Robins, de Matroos.	10 »
11. Uithreiding van de Parabel der vijf wijze en vijf dwaze Masgden.	10 »
12. Het leven van Kolonel Jacob Gardiner.	17½ »
13. De Stroopers Dochter.	10 »
14. De Bode met goede tijding.	15 »
15. Jansje Allan.	15 »
16. Zonderlinge tusschenkomst der Voorsienigheid.	07 »
17. Levensberigt van Amelia Gale.	10 »
18. Sara Hill, de leerling van de Zondagschool.	15 »
19. De Geschiedenis van Mary Smith.	12½ »
20. De Dorps-Predikant.	10 »
21. De Waarheid en uitwerkselen van het Evangelie.	10 »
22. Kracht des Geloofs, bij treffende beproeving.	10 »
23. Herman de Houthakker.	12½ »
24. De laatste uren van John Cowper.	10 »
25. Het einde van den tijd.	10 »
26. Wat God bewaart, is wel bewaard.	15 »
27. Wie zijt gij? Wat hebt gij te doen? Wat behoort gij te worden?	10 »
28. De Weérhaan van het Kasteel.	12½ »
29. Eben-Häuser, in Latakko.	10 »
30. Eenige berigten van Indiaansche Bekeerlingen.	10 »
31. De Christen-Feesten, een onderwijs ter vervulling van 's menschen voornaamste behoeften.	05 »
32. Verhaal van twee reizende Predikers.	07½ »